

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος (Ψαλμ. 117, 14)

Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. (Ψαλμ. 145, 2)

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΑΤΙΑΝΗΣ

*
*
* * * * *
*
*

Ἀθῆναι 2016

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΑΤΙΑΝΗΣ

Ἡ Μνήμη αὐτῆς τελεῖται τῇ ΙΒ΄ Ἰανουαρίου.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐνθεε διάκονε,
Τατιανὴ ἀξιάγαστε,
ἀθληφόρε πανύμνητε,
Χριστοῦ, τοῦ Νυμφίου σου,
Μάρτυς Ἐκκλησίας,
ἤθλησας ἐν Ῥώμῃ
καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ στυγνοῦ
Σεβήρου ἄθλοις τοῖς σοῖς ἐπάτησας
τὸ ἐπηρμένον φρύαγμα
καὶ πεπλησμένη φρονήματος
ἀνδρικοῦ καθυπέμεινας
κεφαλῆς σου ἀπότμησιν.

Μάρτυς ἀκατάβλητε,
Τατιανή, καθυπέμεινας
τοῦ σαρκίου σου γύμνωσιν,
δαρμούς, ξέσιν σώματος
ἀπαλοῦ σου, ῥίψιν
εἰς πεπυρωμένην
κάμινον καὶ σῆς κεφαλῆς
τομὴν τιμίας, ὡς ἄλλου πάσχοντος·
διό σε μακαρίζοντες
καὶ σὴν πανένδοξον ἄθλησιν

ἀνυμνοῦμεν τὴν μνήμην σου
τὴν σεπτὴν ἑορτάζομεν.

Ἐκλινὰς τὴν κάραν σου,
Τατιανή, ὡσπερ σφάγιον
παναμώμητον, ἔνδοξε,
σεβόντων τὰ εἰδῶλα
ξίφει παρανόμων
καὶ τῶν σῶν αἱμάτων
ῥοαῖς στολὴν παρθενικὴν
τὴν σὴν ἐπέχρωσας, ἀξιάγαστε,
τῆς Ῥώμης σεμνολόγημα
καὶ τῆς Χριστοῦ θείας πίστεως
πανευῶδες κιννάμωμον
καὶ πανεύοσμον λείριον.

Αἴγινα ἡ εὐσημος,
Τατιανή, μακαρίζει σε
καὶ τιμῶσα τὴν μνήμην σου
τὴν πάντιμον σήμερον
σπεύδει προσκυνῆσαι
σὴν σεπτὴν εἰκόνα,
εὐσεβεστάτη ἦν γυνὴ
εἰς γῆς λαγόνας
ἀνεῦρε χαίρουσα,
καὶ ἤγειρε πρὸς χάριν σου
Ναὸν πιστῶν σὺν συστήμασιν
εἰς τὸν τόπον εὐρέσεως
ταύτης, Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὴν διάκονον τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας,
Τατιανήν, τὴν πανεύφημον ἀθληφόρον,
ὡς ὑπερόπτιν τῆς θηλείας φύσεως
ἀνδρικοῦ ἐμπεπλησμένην φρονήματος
ἐν εὐλαβείᾳ μακαρίσωμεν καὶ οὕτως εἴπωμεν·
Πολύαθλε Μάρτυς, ἡ καλῶς ἀγωνισαμένη
καὶ οὐρανόθεν δεξαμένη τὸν ἄφθαρτον στέφανον,
μὴ παύσῃ δεομένη τοῦ σοῦ ἐν πόλῳ Νυμφίου
ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χαῖρε, Τατιανή,
Χριστοῦ τῶν διακόνων
τῆς Ἐκκλησίας γέρας,
ἢ ξίφει ὑποστᾶσα
τῆς κεφαλῆς σου ἔκμησιν.

Στίχος. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Χαῖρε, Τατιανή,
τῆς Ῥώμης κοσμιότης,
ἢ κολασμοὺς παντοίους
ἀνδρεία, καλλιμάρτυς,
ψυχῇ καθυπομείνασα.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ
διαβήματά μου.

Χαῖρε, Τατιανή,
ἢ πῦρ μὴ πτοηθεῖσα
καμίνου οὔτ' ὀδόντας
θηρῶν Θεοῦ δυνάμει,
τοῦ νίκης στέφος δόντος σοι.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός,
διακονῶν τοῖς πᾶσι,
Τριάς ὑπεραγία,
ἀπαύστως καὶ στηρίζων
τοὺς πίστει Σε δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Χριστιανῶν
ὁ φύλαξ καὶ ἡ σκέπη,
Κυρία Θεοτόκε,
ἢ ἐναργῆς σῶν δούλων
ἀντίληψις ἐν κλύδωσι.

Νῦν ἀπολύεις...τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προσόμοια·

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τατιανὴν τὴν γενναίαν
Χριστοῦ ἀθλήτριαν,
προθύμως ἐνδεέσι
καὶ πτωχοῖς τῆς ἐν Ῥώμῃ
ἀγίας Ἐκκλησίας ὡς ἀληθῶς
οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν
διακονήσασαν, σκεῦος ὡς τιμαλφές
Παρακλήτου πάντες Πνεύματος.

Τὴν ὑποδείξασαν τόπον
αὐτῆς εὐρέσεως,
Τατιανὴν, εἰκόνοσ
ἐν τῇ Λάκκᾳ Αἰγίνης
ἐκθύμως Αἰγηνῖται πάντες πιστοὶ
ὡς καλλίνικον Μάρτυρα
ἀνευφημοῦμεν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ
καὶ πηγὴν θαυμάτων ἄφθονον.

Σὺν τῷ χορῷ σῶν δημίων
λαμπρῶς ἐνήθλησας,
Τατιανὴ στερόρόφρον,
ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ ὄμβροισ
αἱμάτων σου πανάγωνν χλαῖναν ψυχῆς
σῆς παρθένου ἐφοίνιξας,
ἀμπεχομένη ἦν ἔδραμες τῷ Χριστῷ
ὑπαντῆσαι καὶ Νυμφίῳ σου.

Διακονοῦσα ἐν Ῥώμῃ
τοῖς χρεῖαν ἔχουσι,

Τατιανή, Σεβήρου
 Ἀλεξάνδρου προστάξει,
 τοῦ ἄφρονος τυράννου, εἰς κολασμοὺς
 παρεδόθη καὶ θάνατον
 δι' ἀποτιμήσεως κάρας σου τῆς σεπτῆς,
 καλλιμάρτυς καρτερόψυχε.

Ὁ σὸς Ναὸς ἐν Αἰγίνῃ
 ἐδείχθη, πάγκαλε
 Τατιανή, χειμάρρους
 ἰαμάτων καὶ φρέαρ
 ἀκένωτον θαυμάτων ὅθεν πιστῶς
 προσερχόμενοι πάντοτε
 οἱ Αἰγινῆται λαμβάνομεν δαψιλῶς
 τὰ δωρήματα σῆς χάριτος.

Πεποικιλμένη ἐλαίῳ
 τῆς παρθενίας σου
 καὶ περιβεβλημένη
 ἀρετῆς τὸν μανδύαν
 εἰσήλθες εἰς τὸν στίβον, Τατιανή,
 μαρτυρίου καὶ ἤθλησας
 ὡς ἄλλου πάσχοντος, Μάρτυς περικλεές,
 τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης ἔσοπτρον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν διακονήσασαν ταῖς χρεῖαις τῶν πενήτων,
 πολυάθλον τῆς Ρώμης μεγαλύνωμεν καλλιμάρτυρα,
 Τατιανὴν τὴν πανένδοξον,
 ὑπὸ θεοῦ ἔρωτος τρωθεῖσαν καὶ διὰ Χριστὸν ἀθλήσασαν
 ἐν κατανύξει ψάλλοντες
 Ἥ ὡς προῖκαν πολύτιμον Χριστῷ προσενεγκοῦσα
 τὴν αἰμόφυρτον κεφαλὴν σου
 καὶ ὑπ' Αὐτοῦ στεφθεῖσα ἀφθαρσίας στέφει,
 μὴ παύση ἐκ τῆς οὐρανίου σου παστάδος
 ἐκτενῶς δυσωποῦσα τὸν σὸν ὠραῖον Νυμφίον
 ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,....

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
 Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. λα΄ 10 - 31)

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὕρησει; Τιμιώτερα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον. Μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὐχρηστον ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Δισσὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν γερόντων κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις. Ἴσχυν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσση αὐτῆς. Στεγναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγε. Τὸ στόμα δὲ ἀνοίγει σαφῶς καὶ νομοθέσμως, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη αὐτῆς ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐπλούτησαν καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ ἐποίησαν δύναμιν, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω. Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. μγ' 9 - μδ' 1)

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ' 1 - 9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λίθην
Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ τὸ θεῖον τῆς ἀριστείας σεμνολόγημα,
τὴν πανεύφημον Χριστοῦ νύμφην
καὶ ἀήττητον καλλιμάρτυρα, Τατιανὴν, ὑμνήσωμεν
ἐν εὐλαβείᾳ λέγοντες·
Ἡ θριαμβεύσασα τοὺς τὰ εἰδῶλα σέβοντας
καὶ ἄθλοισ μαρτυρίου τὸ Εὐαγγέλιον ὠραίσασα,
ὡς ἀνδρεία γυνὴ καὶ στερόόψυχος
στέφει ἀφθάρτῳ ἐστέφθης θεόθεν
καὶ χάριν εἴληφας πρεσβεῦειν ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β'.

Καταλιποῦσα τὴν τοῦ οἴκου σου εὐμάρειαν
καὶ τὴν διακονίαν τῶν πτωχῶν καὶ πενήτων

προθύμως εισηλθες εἰς τὸ τῆς ἀθλήσεως στάδιον
διὰ Χριστοῦ ὁμολογίας, Τατιανὴ πανένδοξε·
ὄθεν τὴν μνήμην σου σήμερον ἐορτάζοντες,
καὶ τὰ κατορθώματά σου μεγαλύνοντες,
αἰνοῦμεν τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον,
πιστοῖς τὸν πλουσίως παρέχοντα τὸ ἔλεος.

Ἦχος γ΄.

Μαρτυρικὸν ἀμπεχομένη χιτῶνα,
πεφοινιγμένον τοῖς οἰκείοις σου αἵμασιν
ἔδραμες ὡς ἔλαφος τῷ σῶ Νυμφίῳ ὑπαντήσαι,
Τατιανὴ καρτερόψυχε·
Εὐφραينوμένη οὖν ἐν πόλῳ δόξης
καὶ Ἀγγέλοις συναγαλλομένη
ὡς Μάρτυς κεφαλότμητος,
μὴ παύση δεομένη τοῦ εὐϊλάτου Κυρίου καὶ Νυμφίου σου
ὑπὲρ τῶν τιμώντων ἐκθύμως τὴν μνήμην σου.

Ἦχος δ΄.

Ω τῶν θαυμασίων σου, Τατιανὴ πανθαύμαστε!
Ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις πιστοῖς ὑπέδειξας
τὸν ἐν Αἰγίνῃ τόπον εὐρέσεως σῆς εἰκόνας,
ὀφθείσης πηγῆς ἀκεσωδύνου·
δεῦτε οὖν πάντες εὐλαβῶς αὐτὴν κατασπασώμεθα
καὶ ἐν κατανύξει εἴπωμεν·
Μὴ παύση Αἰγινήτας περισκέπειν, πολύαθλε,
καὶ ἀσινεῖς συντηρεῖν τῶν βελῶν τοῦ Βελίαρ,
συμφώνως τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, πάνσεμνε.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Αλώβητος ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ βρέμοντος
καὶ ἐξ ὀδόντων θηρῶν ἀγρίων διαμείνασα
κολασμοὺς ποικίλους, Τατιανή, καθυπέμεινας
καὶ κεφαλῆς τῆς τιμίας σου ἀπότμησιν·
συναριθμηθεῖσα οὖν ἀπτοήτοις Μάρτυσι
καὶ δόξης οὐρανῶν ἀπολαύουσα
ἐκτενῶς τὸν σὸν Νυμφίον, Χριστόν, ἰκέτευε
ὑπὲρ τῶν τιμώντων ἐν ὕμνοις
τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, Τατιανὴ θαυμαστή,
παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἀξιέραστε,
καλλώπισμα διακόνων
τῆς Ῥώμης καὶ ψυχικῆς
γενναιοφροσύνης
θεῖον κόσμημα,
Σεβήρου κατάπτωμα
Ἀλεξάνδρου τοῦ ἄφρονος
καὶ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ νύμφη ἔνδοξε,
ἢ τοῖς πένησι
πίστει διακονήσασα
καὶ πόθῳ ἀναλώσασα
σαυτὴν θεαίαις πράξεσι
φιλανθρωπίας, ἀγάπης
καὶ συμπαθείας πρὸς κἀμνοντας,
πεινῶντας, δεσμίους,
ἀλγεινῶς ἑμπεριστάτους,
οἴμοι, καὶ στένοντας.

Στίχος. Ὑπομένων ἐπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Χαίροις, νύμφη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ᾠραιότατη καὶ ἀμνὰς παναμώμητε
τοῦ θεοῦ Ἀρχιπομένος,
Τατιανὴ γεραρά,
διακόνων κλέος
πολυτίμητον,
σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα
ἀθληφόρων καὶ σέμνωμα
στερόρων Μαρτύρων,
ἢ στολὴν πορφυρώσασα
τὴν ὑπέρλευκον
σῆς καρδίας αἱμάτων σου
ρεῖθροις καὶ κεφαλότμητος
δραμοῦσα Νυμφίῳ σου
τῷ ποθεινῷ ὑπαντῆσαι
ἐν οὐρανίοις σκηνώμασιν,

ἐν οἷς σὺν Ἀγγέλοις
ἐπαγάλλη καὶ δοξάζεις
Αὐτὸν ἀείποτε.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ
διαβήματά μου.

Μάρτυς Τατιανή, θαυμαστῶς
τὴν εὐρεθεῖσαν ἐν Αἰγίνῃ εἰκόνα σου
ἐν χρόνοις ἐσχάτοις πίστει
εὐσεβοφρόνων χοροὶ
προσκυνοῦμεν πάντες
καὶ χαρίτων σου
πληθὺν μεγαλύνοντες
ἐκβοῶμεν Ἀθλήτρια
σεμνὴ τῆς Ῥώμης,
διακόνων ἀγλαΐσμα
καὶ ὑπόδειγμα
ἀριστείας ἐν σκάμμασι,
δεῖξον ἡμῖν τὴν χάριν σου
καὶ πᾶσι κατάπεμψον
εὐχαῖς σου ἔλεος μέγα
τοῦ τοῦ Νυμφίου καὶ Κτίσαντος,
Χριστοῦ, Θεοῦ Λόγου,
εὐσεβέσι θεῖα γέρα
τοῦ ἀπονέμοντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀναλωθεῖσαν ἐν ἔργοις εὐποιίας
διάκονον τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας,
Τατιανήν, ὑμνήσωμεν τὴν πάνσεμνον,
ὡς σταδίου πρώταθλον
καὶ θαυμάτων ῥεῖθρον διειδέστατον
ἐν εὐλαβείᾳ ψάλλοντες
Ἀλεξάνδρου Σεβήρου κατάπτωμα
καὶ πιστῶν λαμπρὸν ἀγαλλίασμα,
ὡς ἔχουσα παρῶρησίαν
πρὸς τὸν ὠραῖον παρὰ πάντας βροτοὺς Νυμφίον σου,
τὸν Θεάνθρωπον Κύριον,
μὴ παύσῃ Αὐτῷ πρεσβεύουσα
ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι....

Νῦν ἀπολύεις.... Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν Χριστῷ παρεστῶσαν μεγαλομάρτυρα
 Τατιανήν, διακόνων
 σεμνῶν ἐν Ῥώμῃ φανὸν
 τηλαυγέστατον καὶ λύχνον παμφαέστατον
 ἀθλητριῶν πανευσθενῶν
 εὐφημήσωμεν λαμπρῶς,
 αὐχένα τμηθεῖσαν ξίφει,
 ὡς ἀριστείας πυξίον
 καὶ πάντων πρέσβειραν πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῶ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἀγίας, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ
 Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἀμνάς, Τατιανή,
 τοῦ Ὑψίστου καλλίστη
 καὶ νύμφη εὐπρεπὲς
 τοῦ Θεοῦ Αὐτοῦ Λόγου,
 ἀνδρείως ἐνήθλησας
 καὶ γενναίως ὑπέκλινας
 τὸν αὐχένα σου
 εἰδωλοφρόνων τῷ ξίφει
 ὥσπερ σφάγιον
 καὶ ἱερεῖον, στερῶρόφρον,
 πανάμωμον πίστεως.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλόγει ἀκλινῶς
 καὶ ἀγίαζε πάντας

τοὺς μέλλοντας πιστῶς
θαυμασίων σου πλῆθος,
σεμνὴ ἀειπάρθενε,
παντευλόγητε Δέσποινα,
παρακλήσεσι
Τατιανῆς τῆς ἀρίστης
καλλιμάρτυρος
καὶ τοῦ Υἱοῦ σου ἀμνάδος
ἀμώμου, Μητρόθεε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.
Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Στερόόψυχον μέλψωμεν
Τατιανὴν εὐλαβῶς,
διάκονον ἔνθεον
τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ
καὶ Μάρτυρα πάνσεμνον,
ξίφει ἀποτηθεῖσαν
κεφαλὴν τὴν τιμίαν
ὡς Λυτρωτοῦ ἀμνάδα
εὐπρεπῆ τοῦ Ὑψίστου,
ἐν Ῥώμῃ τῷ σταδίῳ λαμπρῶς
τὴν ἀριστεύσασαν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πέλουσαν ἔσοπτρον
τῶν γυναικῶν διαυγές,
σεμνὴν ἀειπάρθενον,
Λόγου Ὑψίστου Θεοῦ
Μητέρα φιλόστοργον
μέλψωμεν εὐσχημόνως
εὐσεβῶν αἰ χορεῖται
κράζοντες Θεοτόκε,
σωφροσύνης χιτῶνα
σοὺς δούλους καὶ αἰδοῦς ἀληθῶς
ἐνδυσσον, ἄχραντε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.
Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σεμνήν διάκονον τῆς Ῥώμης μέλψωμεν,
τὴν καταδείξασαν αὐτῆς συμπάθειαν
πρὸς τοὺς ἀναξιοπαθεῖς, ἀπόρους, ἐμπεριστάτους,
ἀσθενεῖς καὶ πένητας Ῥώμης καὶ ὑπομείνασαν
ἀκλινῶς μαρτύριον καὶ ἀνύχενος ἀπότμησιν,
κλεινὴν Τατιανήν, δι' ἀγάπην Λόγου Θεοῦ Ἐσταυρωμένου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θείου Τόκου σου,
ἀγνὴ Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀγλὴν ἀπέλασον τῶν ἀπειρῶν πταισμάτων μου,
ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.
Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ
διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον· Κατὰ Μάρκον.

Ζῆτει τῇ Δευτέρᾳ τῆς ιε' ἑβδομάδος Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς καὶ συνέθλιβον
αὐτόν....

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ
κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὴν ὑπεραρθεῖσαν τῆς γυναικειᾶς φύσεως
καὶ προθύμως χωρήσασαν πρὸς βασάνους καὶ θάνατον,
Τατιανήν, τὴν πολυάθλον ἐγκωμιάσωμεν Μάρτυρα,
ἀξιοχρέως ψάλλοντες·
Διάκονε τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας,
ἡ Ἀλέξανδρον Σεβῆρον αἰσχύνασα
καὶ εὐσεβεῖς ἀγλαΐσασα εὐτολμία καὶ πίστει σου,
μὴ παύση τοῦ σοῦ οὐρανίου Νυμφίου δεομένη
ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου.....

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἀθληφόρου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

«Τατιανῆς, σεμνῆς ἀθληφόρου ἐγκώμιον. Χ.»

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Τιμήσωμεν Μάρτυρα
Τατιανὴν τὴν καλλίνικον,
εὐῶδες λευκάνθεον
τῆς Ῥώμης καὶ τιμαλφές
ἐνδαίτημα
ἀνδρείας γεγηθότες
ὡς στήριγμα πίστεως
ἀδιασάλευτον.

Ἀνδρείως ὑπέμεινας,
Τατιανὴ ἀξιάγαστε,
δεινὰ κολαστήρια,
ξέσιν τῶν σῶν παρειῶν,
ἀνελέητον
δαρμὸν, καμίνου φλόγα
καὶ τμησιν αὐχένος σου,
Μάρτυς περιόξε.

Τῆς Ῥώμης ἐκβλάστημα,
Τατιανή, εὐθαλέστατον,
διάκονε τίμιε
τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ,
ἐθεράπευσας
ταῖς χρεῖαις τῶν πενήτων,
στενόντων ἐν θλίψεσι
καὶ περιστάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνουσα δούλους σου
μὴ διαλείπης, Μητρόθεε,
πρὸς τρίβον ἀπάγουσαν
πρὸς σωτηρίας νομὰς
καὶ πρὸς δώματα
ἀφθίτου εὐφροσύνης

καὶ θείας σὺν Τόκῳ σου
ἀγαλλιᾶσεως.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀθλήσει ἐδόξασας ἀρίστη
ἐν Ῥώμῃ Χριστόν, Τατιανή,
τὸν πάγκαλον Νυμφίον σου,
ἐξ Οὐ χειρῶν χρυσότευκτον
ἐδέξω στέφος, ἔνοικε
παστάδος πόλου, ὑπέρτιμε.

Νικήσασα πίστει, ἀθληφόρε,
Σεβήρον Ἀλέξανδρον, στυγνὸν
τῆς Ῥώμης αὐτοκράτορα,
Τατιανὴ Διάκονε,
τοῦ σοῦ Νυμφίου ἡγείρας
Χριστοῦ περιλαμπρον τρόπαιον.

Ἡ ἔνθους ἀθλήτρια τῆς Ῥώμης,
ἐξ οἴκου, σεμνὴ Τατιανή,
ἐπιφανοῦς, ἱμάτιον
περιεβλήθης πάγχρυσον
βασάνων καὶ ἐκτμήσεως
τοῦ πανιέρου αὐχένος σου.

Θεοτοκίον.

Συλλήπτωρ ἐδείχθης, Θεοτόκε,
ἡμῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ δεινοῖς
καὶ πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι,
τῶν πίστει προστρεχόντων σοι
καὶ ἀνυμνούντων Τόκον σου
πανευλαβῶς τὸν πανάχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὴν διάκονον πορφυρωθεῖσαν
ὄμβοις αἵματος οἰκείοις ὕμνοις
ὡς καλλώπισμα τῆς Ῥώμης τιμήσωμεν,
Τατιανήν, τοῦ σταδίου τὴν πρῶταθλον,
καθυπομείνασαν κάρας ἀπότμησιν

δι' ἀγάπησιν Κυρίου τοῦ Παντοκράτορος,
Χριστοῦ, αὐτῆς Νυμφίου πανοικίρμονος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγαλλίαμμα ἐναθλουμένων,
ἐγκαλλώπισμα τῶν διακόνων
καὶ γενναίων νεανίδων ὠραῖσμα,
Τατιανή, τοῦ Χριστοῦ νύμφη πάγκαλε,
ἢ ἐν τῇ Ῥώμῃ λαμπρῶς ἐναθλήσασα,
καθιλέωσαι ἡμῖν εὐλαβῶς τιμῶσί σε
Χριστόν, ᾧ εὐηρέστησας ἀθλήσει σου.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Σωφροσύνης ἐκμαγεῖον,
εὐσεβείας κειμήλιον
καὶ δικαιοσύνης
ῥεῖθρον διειδές, ἀξιάγαστε
Τατιανή, τοὺς ἀπίστους κατετρόπωσας
μαρτυρίῳ σου
καὶ ἀποτμήσει αὐχένος σου.

Εὐθαρσῶς πρὸς μαρτυρίου
εὐκλεῆ κατορθώματα
ξέσιν τοῦ σαρκίου,
καῦσιν ἐν πυρὶ πολυώδυνον,
Τατιανή, καὶ αὐχένος σου ἐχώρησας
τιμῆσιν κράζουσα·
Δέξαι, Χριστέ μου, τὴν δούλην σου.

Μαρτυρίου, ἀθληφόρε,
πίστει ἤγνυσας στάδιον
καὶ ῥοαῖς αἱμάτων
σῶν, Τατιανή, ἐπορφύρωσας
στολὴν πανάγνου ψυχῆς σου, ἣν παρέδωκας
τῷ Νυμφίῳ σου
Χριστῷ ὡς δῶρον πολύτιμον.

Θεοτοκίον.

Νίκας δίδου τοῖς σοῖς δούλοις
κατ' ἐχθρῶν, μητροπάρθενε,

Κεχαριτωμένη,
 ὄρατοῖς, πανύμνητε Δέσποινα,
 καὶ ἀοράτοις, τοῖς πίστει μεγαλύνουσι
 θαυμασίων σου
 πληθὺν τὴν ἄμετρον, ἄχραντε.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἦγίαςας ρεύμασιν
 αἱμάτων ὑπερτίμων σου
 στάδιον, Τατιανή, τῆς Ρώμης,
 καλλιμαρτύρων
 πανευσθενῶν ἀκρεμῶν
 καὶ γέρας σεμνῶν ἀθλητριῶν
 ὅθεν εὐφημοῦμέν σου
 τὴν πανένδοξον ἄθλησιν.

Σεβήρου ἐπάτησας τὸ ἐπηρμένον φρούαγμα,
 Μάρτυς, Ἀλεξάνδρου σὴ ἐνστάσει
 καὶ μαρτυρίῳ,
 Τατιανή, σὺ στερῶ
 διὸ καὶ ἐπέτυχες χοροῖς
 θείοις συναγάλλεσθαι
 τῶν Ἀγγέλων, πολύαθλε.

Ἄξιως τιμῶμέν σε,
 Τατιανή πανεύφημε,
 Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀμνάς καλλίστη,
 ὡς διακόνων
 πανευλαβῶν κορυφῆν
 καὶ λύχνον στερῶν ἀθλητριῶν,
 νοητὸν στερέωμα
 τὸν φωτίζοντα πίστεως.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ Μητὲρ ἄχραντε,
 εὐλογημένη Δέσποινα,
 Κεχαριτωμένη Θεοτόκε,
 ῥῦσαι κινδύνων
 καὶ ἀλγεινῶν πειρασμῶν
 τοὺς σπεύδοντας σὴ ἐπισκοπῇ

καὶ τὴν σὴν ἀντίληψιν
αἰτουμένους καὶ πρόνοιαν.

Ῥδὴ στί. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Λαμπρύνεις δήμους ἀείποτε
Μαρτύρων γυναικῶν, καρτερόψυχε,
Ῥώμης διάκοσμε,
Τατιανή, εὐτολμία σου
καὶ ἀποτμήσει κάρας
τῆς πανιέρου σου.

Ἦ ἐν σταδίῳ ἀθλήσασα,
Τατιανή, στεῖρῶς καὶ αἰσχύνασα
τοὺς εἰδωλόφρονας
γενναιοφρόνῳ ἐνστάσει σου
θεόθεν ἀμαράντους
στεφάνους εἴληφας.

Φανὲ Χριστοῦ παμφαέστατε
τῆς πίστεως, ἐφώτισας σύμπαντα
σῆς ἐναθλήσεως,
Τατιανή, ἐκπυρσεύμασι
καὶ ἀστραπαῖς ἀνδρείας
σῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Ὅδὸν ἡμῖν καθυπόδειξον
χρηστότητος, σεμνὴ μητροπάρθενε,
κόσμου διάσωσμα,
τὴν πρὸ σκηνώσεις ἀπάγουσαν
τοῦ πόλου ὑπερφώτους,
Θεογεννήτρια.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τατιανήν, τὴν εὐσυμπάθητον διάκονον,
σταδίου Ῥώμης πορφυρώσασαν τὰ σκάμματα,
ταῖς ῥοαῖς αὐτῆς αἱμάτων ἐν εὐλαβείᾳ
εὐφημήσωμεν ὡς ἔνδοξον ἀθλήτριαν
κάρας ἔκτμησιν αὐτῆς καθυπομείναςαν
πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Μάρτυς ἀήττητε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι κατιδόντες
τῆς ψυχῆς σου τὸ σθένος
ἐξέστησαν, καλλίνικε Μάρτυς,
χαριτόβρυτε Τατιανή,
καὶ πιστοὶ τῆς Ῥώμης σὴν λαμπρὰν ἄθλησιν
ἐν στίβῳ θεασάμενοι
ἐβόων σοι ἐν εὐλαβείᾳ·

Χαῖρε, τῆς Ῥώμης ὁ θεῖος γόνος·
χαῖρε, τῆς τόλμης κανῶν καὶ εὐχος.

Χαῖρε, Ἀλεξάνδρου Σεβήρου τὸ σύντρομμα·
χαῖρε, τοῦ Ὑψίστου τῆς πίστεως κόσμημα.

Χαῖρε, ὅτι καθυπέμεινας ἐκτομὴν σῆς κεφαλῆς·
χαῖρε, ὅτι καθηγίασας στίβον Ῥώμης τῆς κλεινῆς.

Χαῖρε, ἢ τοῖς θηρίοις τοῖς ἀγρίοις ῥιφεῖσα·
χαῖρε, ἢ τοῖς ῥανίσι σῶν αἱμάτων χρωσθεῖσα.

Χαῖρε, ἀμνὰς Ὑψίστου πανάμωμος·
χαῖρε, λαμπὰς ἀγνεῖας ὑπέρφωτος.

Χαῖρε, λαμπρᾶς ἐναθλήσεως φάρος·
χαῖρε, στερῶσας καρτερίας ὁ πύργος·

Χαίροις, Μάρτυς ἀήττητε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἧτοι τῆς ΙΒ΄
Ἰανουαρίου. Εἶτα λέγομεν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μάρτυρος
Τατιανῆς, τῆς ἐν Ῥώμῃ διακόνου, ἕξει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθείσης.

Στίχοι.

Τατιανή, Κυρίου νύμφη καλλίστη,
διακόνων μαρτύρων ἀριστεὺς ὄφθης.

Συναξάριον.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Τατιανὴ ἦν ἐκ Ῥώμης, θυγάτηρ πλουσίου
ὑπατικοῦ, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου (222-235). Ὡς
ἄμωμος παρθένης καὶ εὐσυμπάθητος διάκονος τῆς ἐν Ῥώμῃ
Ἐκκλησίας, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς χαλινώσασα καὶ ἑαυτὴν τῇ

διακονία τῶν πενήτων καὶ ἐμπεριστάτων ἀφιερῶσα ἠξιώθη ἀπολαβεῖν στεφάνου τοῦ μαρτυρίου. Ἐνώπιον τοῦ ἀνόμου ἀνακτος Χριστὸν ὁμολογήσασα ὑπέστη φρικτὰ κολαστήρια· ἐξέεσθη τὴν σάρκα, ἐκρεμάσθη, ἐξυρῆθη τῇ κεφαλῇ, θηροὶ καὶ πυρὶ παρεδόθη καὶ ἐν τέλει τὸν αὐχένα ἀπετμήθη.

Ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, ἐν ἔτει 1903, θαυμαστῇ αὐτῆς ὑποδείξει εὐρέθη ἐν Αἰγίνῃ ἡ πάνσεπτος αὐτῆς εἰκὼν ὑπὸ τῆς εὐλαβοῦς Ἑλένης Θεοδοσίου Μοίρα, ἔνθα Ναὸς φερώνυμος αὐτῆς ᾠκοδομήθη, ὁφθεῖς φρέαρ ἀκεσώδυνον καὶ πηγὴ θαυμασίων.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥόδον εὐοσμον,
Τατιανή, τῆς πίστεως,
εὐῶδες κύμινον
ἀθλητικῆς ἀγωγῆς
καὶ ἴον ἠδύπνευστον
ἀνδρείας, ἡδυνας
γενναιότητος
καρδίας εὐωδία σου
τοὺς χοροὺς εὐσεβοφρόνων.

Ῥολη, πάνσεμνε
Τατιανή, ἐφέσει σου
καρδίας ἦνυσας
τοῦ μαρτυρίου ὁδὸν
καὶ κάραν σου ἔκλινας
τὴν παναμώμητον
ξίφει, ἔνδοξε,
Σεβήρου εἰδωλόφρονος
Ἀλεξάνδρου, καλλιμάρτυς.

Ῥπερύμνητε
Τατιανή, ὡς ἄσαρκος
καλῶς ὑπέμεινας
σαρκὸς ξεσμούς, τοῦ πυρὸς
τὴν φλόγα καὶ ἔκτμησιν
σεπτοῦ αὐχένος σου
δι' ἀγάπησιν

Χριστοῦ τοῦ Παντοκράτορος,
οὐρανίου σου Νυμφίου.

Θεοτοκίον.

Ἐξ εὐκλείας σου
τοῦ ὕψους, Μητροπάρθενε,
πέμψον τὴν χάριν σου
τοῖς σὲ τιμῶσι λαμπρῶς
καὶ πλῆθος χαρίτων σου,
Θεογεννήτρια
παντευλόγητε,
ἐν ἄσμασι γεραίρουσι
καὶ ψαλμοῖς μελισταγέσι.

Ῥδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Γέρας πολυτίμητον ἐδέξω
θεόθεν ὡς ἐπιβράβευσιν ἀθλήσεως
σῆς ἐνδόξου, πάνσεμνε
Μάρτυς, καὶ τὸν στέφανον,
Τατιανή, τὸν ἄφθαρτον
ἐκ τοῦ ὠραίου σου
Νυμφίου τῶν χειρῶν, δωρουμένου
πᾶσιν εὐσεβέσι
τὸ ἔλεος τὸ μέγα.

Κλείσμα Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
ἀμάρυγμα διακόνων παμφαέστατον,
ἀρετῆς θησαύρισμα
καὶ ἀνδρείας σκηνώμα,
Τατιανή, διήνυσας
σταδίου σκάμματα
φρονήματι ἀνδρῶν καὶ θράσος
ἔλυσας Σεβήρου
ἀνόμου Ἀλεξάνδρου.

Ῥφθης καλλινίκων πολυάθλων
Μαρτύρων, Τατιανή, σεπτὸν καλλώπισμα,
Ῥώμης θεῖον βλάστημα
καὶ στερόδον κρηπίδωμα
τῆς Ἐκκλησίας ὅθεν σου

τὰ κατορθώματα
ὑμνοῦντες τὴν ἁγίαν σου μνήμην
ἵσμοσιν εὐτάκτοις
λαμπρῶς ἐπιτελοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ δεδοξασμένη,
ἡ πρόξενος σωτηρίας τοῦ συστήματος
τῶν βροτῶν, ἐπάκουσον
νῦν τῶν δεομένων σου
καὶ πέμψον θείαν χάριν σου
θεόθεν ἅπασι
δοξάζουσι τὸν θεῖόν σου Τόκον
καὶ ἀνευφημοῦσι
σῶν θαυμασίων πλήθος.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἦτον ψυχικῆς
ἀνδρείας πανεύοσμον
καὶ γενναιότητος
κρίνον εὐωδέστατον,
ὄσμαῖς χαρίτων
τῶν σῶν κατηύφρανας
Αἰγινήτων συστήματα
τῶν προσκυνούντων σου
τὴν εἰκόνα,
ἐν Ναῶ πανσέπτῳ σου,
Μάρτυς Τατιανὴ ὑπερθαύμαστε.

Ὀμβρισον ἡμῖν
τιμῶσι τὴν μνήμην σου
τὴν πανσεβάσμιον
ἐν Αἰγίνῃ, ἔνδοξε,
σῆς προστασίας
καὶ ἀντιλήψεως,
Τατιανὴ πανεύφημε,
Μαρτύρων σέμνωμα,
ὄμβρον θεῖον,
ἵνα μεγαλύνωμεν
πρὸς ἡμᾶς τὴν πολλὴν σου συμπάθειαν.

Νίκας κατ' ἐχθρῶν
 ἰκέταις σου δώρησαι,
 ἀεμακάριστε,
 σπεύδουσιν εἰς Αἴγινα
 τὴν σὴν ἁγίαν
 μορφὴν ἀσπάσασθαι,
 Τατιανή, ἣν χάρις σου
 πιστοῖς ὑπέδειξεν
 ἄρτι οὕσαν
 κεκρυμμένην, πάνσεμνε,
 ἐν λαγόσι τῆς γῆς πλείστοις ἔτεσι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἀληθῶς,
 σεμνὴ ἀειπάρθενε,
 Θεογεννήτρια,
 σκέπη ἀπροσμάχητος
 τῶν προστρεχόντων
 σὴ θεία χάριτι
 καὶ προστασία ἄγρυπνε
 τῶν ἐν τοῖς κλύδωσι
 προστρεχόντων
 βίου ἀντιλήψει σου
 τῇ θερμῇ, παντευλόγητε Δέσποινα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τατιανήν, Διάκονον
 τῆς Ῥώμης εὐφημήσωμεν,
 τὴν ὑπομείνασαν πίστει
 σαρκίου ξέσιν, βασάνους
 φρικτοὺς ὡς ἄλλου πάσχοντος
 καὶ κεφαλῆς ἀπότμησιν
 διὰ Χριστόν, τὸν Κύριον,
 νέμοντα πᾶσι θεόθεν
 τῆς ἀφθαρσίας στεφάνους.

Θεοτοκίον.

Ἦγιασμένον σκῆνωμα
 τοῦ Λόγου τοῦ Παντάνακτος,

εὐλογημένη Παρθένε,
 Θεογεννήτορ Μαρία,
 εὐλόγει καὶ ἀγίαζε
 τοὺς πίστει σοι προστρέχοντας
 καὶ πόθῳ καταφεύγοντας
 σὴ ἀρῶραγεὶ προστασία
 καὶ ἐναργεῖ ἀντιλήψει.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
 Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ρώμης ἱερὸν ἐκβλάστημα,
 Τατιανὴ γεραρά,
 διακόνων ἀκρώρεια,
 ἀθληφόρων σέμνωμα
 καὶ οἰκῆτορ ὑπέρλαμπρε
 παστάδος πόλου,
 ὑπόθεν ἅπασι
 πέμψον σὴν χάριν
 καὶ σὴν ἀντίληψιν,
 Μάρτυς πανάριστε,
 τοῖς ἀνευφημοῦσί σε
 καὶ μελιχροῖς
 ὕμνοις καταστέφουσι
 τὰ σὰ παλαίσματα.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανάριστε,
 Τατιανή, εὐσεβῶν
 ἀθληφόρων καλλώπισμα,
 ἢ τοῦ αὐτοκράτορος
 ἐδαφίσασα φρύαγμα
 τὸ ἐπηρμένον
 καὶ ἀγλαίσασα
 εὐσεβοφρόνων
 τῆς Ῥώμης σύστημα,
 πόθῳ ὑπέμεινας
 ξέσιν τοῦ σαρκίου σου καὶ φυλακὴν
 ἅμα τοῦ τιμίου σου
 αὐχένος ἔκτμησιν.

Χαῖρε, ἀριστείας ἔκτυπον,
 Τατιανή, ἀσινῆς
 ἀληθῶς παραμείνασα
 ἐν πυρὶ τῷ βρέμοντι
 ὡς Τρεῖς Παῖδες πανθαύμαστοι
 τῆς Βαβυλῶνος,
 Μάρτυς ἀήττητε,
 καὶ ἐξ ὀδόντων
 θηρῶν τῆ χάριτι
 τοῦ δυναμώσαντος
 σὲ Χριστοῦ ἐν σκάμματι μαρτυρικῷ
 σὲ ἰσχύος πλήσαντος
 ἐχθρῶν πρὸ βήματος.

Μνήμην τὴν σεπτὴν σου ἄγοντες,
 Τατιανή, οἱ πιστοὶ
 τῆς Αἰγίνης εἰκόνα σου
 θεῖαν προσπτυσσόμεθα,
 ἦν ἀρτίως ἀνέστυρεν
 ἐκ γῆς λαγόνων
 γυνή, ἀοίδιμε,
 τῆς νήσου ταύτης,
 νῦν εὐφημούσης σε
 καὶ ἀνυμνούσης σου
 τὰ στερῶν παλαίσματα πρὸς τοῦ Χριστοῦ
 τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος
 δόξαν καὶ αἴνεσιν.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Διακόνων τῆς Ρώμης λαμπρὸν σεμνολόγημα
 καὶ νύμφην Χριστοῦ καλλίστην,
 Τατιανὴν τὴν παρθενομάρτυρα, ὑμνήσωμεν
 ὡς εὐσεβείας καὶ ἀριστείας πρότυπον
 ἐν κατανύξει λέγοντες·
 Ἡ πεποικιλμένη μαργάροις αἵματος
 καὶ ὠραῖσμένη στεφάνῳ ψυχικῆς γενναιότητος,
 δεῖξον ἡμῖν τὴν δασιλῶς δοθεῖσάν σοι χάριν
 καὶ σπεῦσον βοηθῆσαι ἐν ἀνάγκαις τοῖς σὲ μεγαλύνουσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἀθληφόρου ἡ γ'
καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Εὐαγγέλιον τῶν Δέκα Παρθένων, ὅπερ ζῆτει τῷ ἰζ' Σαββάτῳ τοῦ
Ματθαίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, καλλιμάρτυς Τατιανή,

ἔργοις εὐποιίας

ἡ διάκονος ἡ σεμνή,

χαίροις, ἡ προθύμως

τὴν ἐκκοπὴν αὐχένος

διὰ Χριστοῦ τὴν πίστιν

καθυπομείνασα.

Τρισσεῦδον Κύριε Ἐλέησον Λιτῆς Ἁγίου Ὄρους.

Δός, *Τατιανή*, ἰσχύν,* *Μάρτυς*, θραῦσαι φρύαγμα,* πλάνου τοῖς τιμῶσί σε.

Τρίστιχον.

Ἐφραὶμ καὶ Ἐμμανουὴλ ὕμνησε χάριν

ἀθληφόρον Τατιανὴν Χαραλάμπης.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ Α Ι Δ Ο Ξ Α

Τ Ω Μ Ο Ν Ω Α Λ Η Θ Ι Ν Ω Θ Ε Ω Η Μ Ω Ν

Ἀριθμ. Καταλ. Α 777 / 2 - 3 - 16